

Arrest

nr. 230 365 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 januari 2018 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn moeder met de Belgische nationaliteit. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 19 juli 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Verzoeker dient op 12 februari 2019 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn moeder met de Belgische

nationaliteit. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 8 augustus 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.02.2019 werd ingediend door:

Naam: H(...)

Voorna(a)m(en): H(...)

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...).

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde E(...) M(...) F(...) (...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst dienstencheques (+ 'Aanhangsel bij het arbeidscontract dienstencheques') bij DAOUST dd. 03.06.2013, 04.09.2013, 11.04.2016, 05.12.2017, 20.02.2018.

- Loonfiches uit tewerkstelling bij DAOUST voor de periode van 01.10.2018 tot 31.03.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks gemiddeld 1636,48 euro verdient.

Betrokkene beschikt dus over een inkomen van minstens 120% van het leefloon. Echter, uit het dossier blijkt dat niet enkel betrokkene, maar ook zijn oudere broer (H(...) N(...) – (...) op 12.02.2019 een aanvraag als descendant te laste heeft aangevraagd. Om ervoor te zorgen dat betrokkene niet ten laste zou vallen van het OCMW zou de referentiepersoon overeenkomstig de barema's van het ocmw moeten beschikken over 1254,82 euro voor haar en haar echtgenoot, vermeerderd met 607,01 euro per volwassen persoon ten laste. Dit betekent een nettoloon van 2468,84 euro. Dit is hier niet het geval waardoor betrokkene eigenlijk recht heeft op leefloon van het ocmw. Bijgevolg zijn mevrouw haar inkomsten, volgens de gezinssamenstelling, onvoldoende.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftenanalyse te worden gemaakt.

Wat het bestedingspatroon betreft, hiervan zijn geen gegevens kenbaar gemaakt.

Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet uitzonderlijk worden toegestaan omdat de behoeftenanalyse heeft uitgewezen dat dit gezin met de karige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon toch voldoende in het levensonderhoud van de aanvragers van gezinshereniging kan voorzien.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 ter van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"[...]

De Staatssecretaris heeft in huidige zaak geen daadwerkelijk en concreet onderzoek doorgevoerd in de zin van art. 42 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"[...]

Dit artikel legt aan de Minister de verplichting op om te bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en geeft hem de mogelijkheid alle bescheiden en inlichtingen hiervoor te doen overleggen.

"[...]

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing enkel volgende overwegingen bevat:

- wat het bestedingspatroon betreft, hiervan zijn geen gegevens kenbaar gemaakt;*
- het verblijfsrecht kan bijgevolg niet worden uitzonderlijk worden toegestaan omdat de behoefteanalyse heeft uitgewezen dat dit gezin met de karige bestaansmiddelen van de referentiepersoon toch voldoende in het levensonderhoud van alle gezinsleden kan voldoen;*

Meer stelt de bestreden beslissing niet...

De gemachtigde beperkt zich er aldus toe te stellen dat er geen gegevens over het bestedingspatroon kenbaar zijn gemaakt om vervolgens te stellen dat verzoeker aanspraak recht zou hebben op leefloon van het OCMW.

"[...]

In casu dient aldus vastgesteld dat de gemachtigd zich op geen enkel concreet element steunt om een behoefte-analyse te maken:

- de gemachtigde heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de omvang van de maandelijkse kosten of het bestedingspatroon;*
- de gemachtigde heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de gezinssamenstelling en het inkomen van de andere gezinsleden (= echtgenoot referentiepersoon/ vader verzoeker) terwijl de gemachtigde ervan kennis heeft dat de echtgenoot van de referentiepersoon (= vader van verzoeker) op hetzelfde adres verblijft;*

De overwegingen m.b.t. de behoeftenanalyse betreffen een stereotiepe motivering dewelke kan worden ingeschreven in het om even welke beslissing, en zijn alleszins niet gesteund op enig individueel onderzoek.

De gemachtigde heeft zich beperkt tot een loutere stijlformulering zonder enig daadwerkelijk, concreet onderzoek in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en het gezin waarin deze leeft, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. In casu dient vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De

gemachtigde is op dit punt dan ook in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Het is immers niet aan verzoeker om in de plaats van de gemachtigde een eigen behoefteanalyse te maken, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bij de gemachtigde ligt. (in dezelfde zin: RvV 8 februari 2018, nr. 199 458)

De gemachtigde kan redelijkerwijze niet ontkennen dat zij de beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid, daar zij niet beschikte over de relevante elementen om te kunnen rekening houden met de eigen behoefte van de referentiepersoon die vervoegd wordt en van de andere gezinsleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Weze ook herhaald dat door de gemachtigde geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het inkomen van de echtgenoot van verzoeker, d.i. uiteraard wel een belangrijk gegeven (minstens) in het kader van de behoefteanalyse ex art. 42 § 1 Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient te worden aangenomen."

2.2. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. Kernpunt van het betoog van verzoeker is dat verweerder geen daadwerkelijke en concrete behoefteanalyse heeft doorgevoerd, zoals vereist in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat verweerder zich op geen enkel concreet element steunt om de behoefteanalyse te maken en in dit verband geen werkelijk en individueel onderzoek is gevoerd. Hij benadrukt dat indien verweerder niet bekend is met zijn eigen en specifieke behoeften en met deze van zijn gezinsleden, voormelde wetsbepaling voorziet dat verweerder hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. Hij stelt dat verweerder geen bescheiden en inlichtingen heeft opgevraagd bij hem om de behoefteanalyse te kunnen maken.

2.4. In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon ontoereikend zijn, waardoor overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse moet worden gemaakt. Dit motief wordt niet betwist.

Inzake de behoefteanalyse stelt verweerder in zijn beslissing verder als volgt:

"Wat het bestedingspatroon betreft, hiervan zijn geen gegevens kenbaar gemaakt.

Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet uitzonderlijk worden toegestaan omdat de behoefteanalyse heeft uitgewezen dat dit gezin met de karige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon toch voldoende in het levensonderhoud van de aanvragers van gezinshereniging kan voorzien."

2.5. Met zijn motivering geeft verweerder dus aan dat hij, nu geen gegevens kenbaar zijn gemaakt over het bestedingspatroon, geen concrete behoefteanalyse kan doorvoeren.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt verweerder evenwel een duidelijke verplichting op om, wanneer hij vaststelt dat de aangetoonde bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, over te gaan tot een behoefteanalyse en op basis van de eigen behoeften van de Belgische referentiepersoon en van haar familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig

hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze wetsbepaling voorziet ook dat verweerder in de situatie waarin hij niet beschikt over alle hiervoor relevante gegevens, alle bescheiden en inlichtingen die hiervoor nuttig zijn kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Het standpunt van verweerder dat erop neerkomt dat hij er niet toe zou zijn gehouden een behoefteanalyse te maken indien hij niet beschikt over alle hiervoor vereiste en nuttige gegevens, is niet in overeenstemming met het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze wetsbepaling komt het in deze situatie aan verweerder als zorgvuldig handelende overheid toe de nodige informatie op te vragen aan de vreemdeling en/of een andere Belgische overheid (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verweerder conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bescheiden en inlichtingen heeft opgevraagd bij verzoeker aangaande het bestedingspatroon van de referentiepersoon en de andere gezinsleden en dat verzoeker zou hebben nagelaten om de nodige informatie te verstrekken.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.6. Het tweede middel is, voor zover besproken, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen of van het overige middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS